

Kapitola 2.

Nebezpečný plán

„Úkol splněn,“ řekl volající. „Mám obě dvě věci. Kde se můžeme setkat, abych dostal své peníze?“

Ricardo s mobilem přitisknutým pod bradou jen tak tak zabránil, aby jeho telefon nespádl. Volat a zároveň ťukat do počítače vyžadovalo jistou zručnost. Nebyl právě motoricky nejzdatnější. Rozhodl se soustředit na telefonát. To bylo v tomto okamžiku důležitější, než dosáhnout další úrovně v počítačové hře „*Hlubokomořští hrdinové*“.

„A ty tu hrací skříňku opravdu máš?“ ptal se nevěřícně. „Nejenom to.“ Volající se tiše zasmál. „Uvnitř byl i náhrdelník. Vypadá jaksi... důležitě. Myslím si, že bys mi ho měl zaplatit extra. Kdo ví, k čemu může být dobrý.“

Ricardo už skoro neposlouchal. Hlavní věc, že dostane hrací skříňku. Už jednou ji skoro získal, ale tenkrát se mu to nepodařilo. Tentokrát však bylo štěstí očividně na jeho straně.

„Doufám, že ses nenechal chytit.“

„Za koho mě máš? Jsem profesionál. Rodina byla pryč. Speedy je pro jistotu sledoval. Byli v ZOO a celou věčnost krmili slony. Za tu dobu bych mohl jejich byt proslídit třikrát.“

„A jsi si jistý, že to je ta pravá hrací skříňka?“ Když Ricardo kladl tuto otázku, připadalo mu, že slyší, jak mu v uších hučí krev.

„No, vypadá tak, jak jsi mi ji popsal. Dva skákající delfíni na víku. Mohla by být i zlatá. A když se otevře, rozezní se hezká melodie. Včera večer jsem si ji pustil třikrát za sebou a pak jsem byl z těch tónů tak omámený, jako bych vypil láhev vína.“ Volající se opět zasmál.

Magické, pomyslel si Ricardo. Tato hrací skříňka měla neobyčejné schopnosti. Proto potřeboval právě ji. S žádnou jinou by nemohl splnit úkol, kterým byl pověřen.

„Abych nezapomněl, uvnitř víka je ještě něco vyryté,“ dodal muž. „Nějaká říkanka.“

*Srdce času ve mně opatrujte,
co s ním, dobře rozvažujte!
Do budoucna či minula ho nasměřujte,
je to jen na vás, správně rozhodujte!*

To zní celkem podivně, nezdá se ti?“

„Hmmm,“ Ricardo jen zabručel, zatímco se mu rozrušením zpotily dlaně. Jeho úkol. Zaidon byl mrtvý, ale on od něj dostal přesné pokyny, co má udělat. Ricardo má se *Srdcem minulosti* cestovat šest tisíc let zpět, najít Zaidona a Pána hlubin vzít s sebou do přítomnosti...

„Tentokrát to musí vyjít,“ zašeptal Ricardo.

„Co jsi to říkal?“ zeptal se volající. „Proč tak šeptáš?“

Ricardo si ho nevšímal. „Dostaneš své peníze,“ řekl. „Setkáme se v Římě, u vchodu do Kolosea. Pozítří, v šest hodin večer.“

„Mám poznačeno. A deset tisíc euro v hotovosti.“

„Deset tisíc?“ Ricardo pozdvihl obočí. „Byli jsme domluveni na pěti tisících.“

„Nezapomeň, že dostaneš také náhrdelník. A měl jsem další výdaje. Musel jsem Speedymu zaplatit za jeho špionáž...“

„Ale...“

„Deset tisíc a ani o cent méně. Nebo si tu hrací skříňku nechám.“

Ricardo polkl. „Ok.“

„Tak pozítří.“

Ve vedení to zapraskalo. Volající zavěsil.

Zdi Kolosea vrhaly dlouhé stíny. Ricardo čekal v načervenalém večerním slunci a vychutnával si poslední letní paprsky. Začala mu být zima. Stále znovu se díval na své hodinky. Připadalo mu, že se ručičky snad vůbec nehýbou. Ještě deset minut ho dělilo od domluvené schůzky. Co když ho ten druhý podvede?

Ricardo si z čela setřel studený pot. Vsadil do hry vše. Vsunul ruku do vnitřní kapsy saka a ucítil papír. Byla to obálka s penězi. Jen s obtížemi se mu podařilo sehnat deset tisíc euro.

Zaidon mu sice zanechal jistou částku, ale požadavky toho druhého byly nakonec tak neuvěřitelně vysoké, že Ricardo musel zcela vyplenit svůj spořicí účet. Poté si dokonce vzal půjčku.

Cesta do Říma, hotel a zpáteční let na Sardinii, to vše stálo velké množství peněz. Poté bude Ricardo zcela na mizině. Mise se prostě musí podařit. Zaidon slíbil, že se královsky odmění. Ricardo se držel této naděje.

Ještě pět minut. Opřel se o zeď, aby nechal projít skupinku radostně klábosících turistů. Díval se za nimi a záviděl jim jejich bezstarostnost. Někdy si přál, být takový jako oni: ve dne chodit do práce a dvakrát do roka se těšit na příjemnou dovolenou. Místo toho se lopotil ve službách mrtvého magického vládce, který velel síti špiónů a zanechal jim přesné instrukce, co mají vykonat po jeho skonu.

Turisté zmizeli. Ricardo se znovu podíval na hodinky. Minuta po šesté večer. Jeho nervozita už byla neúnosná. Na sklíčko ciferníku dopadla kapka potu.

Z druhé strany se blížily kroky. Ricardo pozdvihl oči. Po cestě přicházel nějaký muž. Byl o něco větší než on, měl na sobě tmavé džíny, bílé botasky a černou mikinu s kapucí. Vlasy měl stržžené na ježka a obličej mu z velké části zakrývaly sluneční brýle. Metr před Ricardem se zastavil a bez jediného slova a plný očekávání se na něj podíval.

„Heslo?“ zeptal se Ricardo. Jeho hlas zněl ochraptěle, hrdlo měl najednou stáhlé, jako by mu někdo zmáčknul krk.

„*Nechť žije Zaidon!*“ řekl cizinec.

Ricardo si zhluboka oddechl. Jeho tlukot srdce byl tak hlasitý, až se obával, aby ho ten druhý neslyšel.

„Máš peníze?“ zeptal se cizinec.

„Máš zboží?“ opáčil Ricardo.

Papírová obálka a ošuntělý černý batoh si vyměnily majitele. Zatímco cizinec přepočítával bankovky, otvíral Ricardo třesoucími se prsty zavazadlo. Na jeho dně, mezi drobkami chipsů, se blýskalo cosi zlatého. Hrací skříňka! Jakmile se muž dotkl kovu, dostal ránu, jakoby do něj udeřil blesk. Magie! Bylo to, jako by ve stejném okamžiku pocítil Zaidonovu přítomnost.

Pane hlubin, přijdu a zachráním vás!

Cítil se slavnostně. Ležela na něm velká zodpovědnost. Teď záleželo pouze na něm, zda Zaidon dostane šanci žít nový život.

Ricardo se usmál. Za to mu bude Zaidon navěky vděčný. Učiní z něj svého zástupce.

Ricardo, princ hlubin.

To vůbec neznělo špatně.

„V pořádku,“ řekl cizinec a strčil si obálku s penězi do kapsy mikiny. Na okamžik nadzdvihl své sluneční brýle a Ricardo se podíval do dvou chladných, ledově modrých očí.

„Až budeš zase něco potřebovat, znáš mé číslo,“ řekl muž.

Ricardo přikývl. Kdyby záleželo na něm, žádné příště by již nebylo.

Cizinec si opět nasadil brýle. „Dobrá... třeba se ještě uvidíme.“

Poté zmizel ve stínu.

Písek ho lechtal do chodidel. Byl to nezvyklý pocit. Příliš dlouho nosil boty a ponožky. Nyní stál u moře, na sobě pouze plavky, zatímco mu vítr čečral vlasy. Voda vypadala studeně. Zdálo se, jako by na vlnách tančily milióny třpytících se diamantů. Ricardo přimhouřil oči.

Nedokázal se smířit s tím, že by měl vypít tuto šedavou břechku, která ho má proměnit v delfína. Přesnou recepturu dostal od Zaidona, ale už z pouhého pachu tekutiny se mu udělalo tak špatně, že se málem pozvracel. Už jednou tento magický lektvar pozřel. Po druhé se jeho tělo jednoduše zdráhalo. Ricardo si nedokázal ani usrknout tekutiny, ve které plavaly tak děsivé přísady jako žraločí ploutve a kostní moučka z vorvaně.

Nejhorší však byl zázvor. Ricardo ho nesnášel. Vždy z něj dostal hrozné svědění kůže. Ne, tento patok podruhé pít nebude – leda, že by mu někdo hrozil pistolí. Otázka však zněla, jak se teď promění v delfína. Dříve stačila myšlenka na proměnu. Nicméně od Zaidonovy smrti bylo všechno jiné. Tuláci moře ztratili schopnost měnit svůj vzhled vlastní silou.

K proměně teď potřebovali různé pomocné prostředky – vzácné a získávané v největší tajnosti. A recept, který Ricardo dostal od Zaidona, byl kromě toho ještě odporný.

Musí existovat jiné možnosti, pomyslel si, zatímco stál na pláži a díval se, jak k němu připlouvají mírné vlny. V ruce držel hrací skříňku. Oba skákající delfíni, kteří zdobí víko, se třpytili a blýskali, jako by žili svým vlastním životem. Údajně pocházela tato skříňka z Atlantidy, která zanikla před šesti tisíci lety. Ricardo nevěděl, zda to je pravda, nebo jen nějaká báchorka. Ale možná ta skříňka ukrývala magii, která byla dostatečně silná na to, aby ho proměnila v delfína. Váhavě otevřel víko. Okamžitě se ozvala ona tichá melodie, která mu už učarovala předchozí večer v hotelovém pokoji. Když zavřel oči a naslouchal jí, viděl před sebou obrazy. Palác se zlatými věžemi, překrásné zahrady a tyrkysovou vodu, ve které se proháněli delfíni...

Ricardo byl pevně přesvědčen, že cítí na své kůži vítr. Melodie byla nádherná a v jeho srdci rozezvučela

strunu, kterou jinak stěží znal: žal a velkou touhu po ráji, ve kterém by všichni žili šťastně.

Považoval se za normálního člověka, který vždy stojí nohama na zemi. Sny ho nezajímaly. Pokud dostal nějaký úkol, pokusil se jej bez váhání splnit, aniž by přemýšlel o tom, zda tím nezpůsobí někomu bezpráví nebo škodu.

Ricardo již zradil více lidí a přinutil je, aby vstoupili do služeb Zaidona, i když věděl, že většina z nich navždy zmizí a nikdy se nevrátí. Jeho činy násilně rozdělávaly rodiny, otcové zmizeli a matky nechaly své děti samotné. Ricardo líčil v moři pasti a vyslovoval do telefonu hrozby, aby tlak na dotyčné lidi ještě zesílil. Věděl, jak funguje psychoteror a bez skrupulí ho používal. Jakoukoli stopu špatného svědomí dokázal až do této doby úspěšně potlačit.

Včera večer však plakal a přál si vrátit se do svého dětství, kdy byl jeho život ještě plný naděje. Toužil po tom, aby mohl vzít zpět všechny své zlé skutky. Doufal, že mu lidé, kterým ublížil, odpustí.

Naštěstí v hotelovém pokoji nebyl nikdo, kdo by viděl, jak mu slzy kanou po tvářích a svou hlavu ukrývá v polštáři. Kéž by vše dokázal vrátit zpět! Kéž by svůj život žil jinak! Kéž by nikdy nepoznal Zaidona, nebo alespoň nevstoupil do jeho služeb!

Toto všechno způsobila líbezná melodie hrací skřínky. Udělala z něj plačící hromádku neštěstí. Teprve pozdě k večeru se opět vzchopil a hrozně se za

svoje zbabělé chování styděl. Pak vyprázdnil minibar a opil se. Následující ráno se vzbudil s obrovskou bolestí hlavy a při snídani nepozřel jediné sousto.

Nyní jeho bolesti hlavy téměř pominuly. Soustředil se na hrací skříňku a pokoušel se zabránit tomu, aby se jemná melodie znovu dotkla jeho srdce. Hrubými prsty přešel po spodním okraji víka, kde byla malinkým písmem vyryta ona básnička. Pak sáhl po náhrdelníku, který ležel uvnitř. Jeho přívěšek byl opravdu zvláštní. Takový materiál Ricardo ještě nikdy neviděl. Nicméně nepatřil mezi experty na minerály. Když si přívěšek vzal do dlaně, zdálo se mu, jako by kámen tiše pulzoval.

Muž se nervózně usmál. Pak si z nějakého popudu pověsil náhrdelník na krk. Najednou si byl jistý, že tam patří. Zaklapl hrací skříňku a dlouhými kroky se vydal do moře, které mu teď přišlo přátelštější než před chvílí.

K tomu, abych se mohl proměnit, nepotřebuji žádný nápoj, pomyslel si. Zvládnou to sám, silou svých myšlenek – stejně jako dříve. Víím to...

Vlny omývaly jeho kotníky. Voda byla chladná a normálně by se zastavil, otálel a zatnul zuby, než by se odvážil dál do moře. Tentokrát však postupoval bez zaváhání. Studená voda už mu sahala do pasu, k pupku, k hrudi. Chlad skoro necítil. Vypadalo to, že jeho kůže přestala vnímat teplotu vody.

Představil si, jak se proměňuje v delfína. Pak skočil po hlavě do vody, aniž by se pustil hrací skříňky.

Ještě během pohybu vnímal, jak se jeho tělo pro-
měňuje. Prodloužil se, z jeho obličeje vyrostl čumák,
jeho zrak a sluch se zостřily. Pak ucítil, jak mu hrací
skříňka vyklouzla a padala na dno moře. Když ji chtěl
zachytit rukama, všiml si, že se z nich staly ploutve.

Ricardo se proměnil v delfína.

